

РЕШЕНИЕ

№ 2830

гр. София, 29.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 08.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **9642** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 на Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр.чл.36, ал.4, т.1 от Закона за защита личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на сдружение „Национално дружество /НД/ „Традиция” срещу Решение №6105/17.09.2012 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което жалбата на Г. М. М., с рег. № 6105/19.12.2011 г. е приета за основателна и на сдружение Национално дружество „Традиция” БУЛСТАТ[ЕИК] е наложено административно наказание - „имуществена санкция” в размер на 2 300 лв. за това, че сдружението, в качеството си на администратор на лични данни, не е предприело необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните на жалбоподателя от неправомерно разпространение, с което е нарушило чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД.

админи-стративнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон-чл.146, т.3 и т.4 от АПК. Конкретните твърдения и доводи на жалбоподателя са, че Г. М. още от 2010 г. знаел за решението на Управителния съвет /УС/ да се напише кратка история на НД „Традиция”, във връзка с 20-гошнината от неговото учредяване. За целта му били поискани документи за регистрацията на клуб „Традиция” и снимки за дейността му, но той отказал да ги предостави. По тази причина сдружението се обървало към Софийски градски съд. По време на написването и отпечатването на историята, Г.М. не възразил, което било възприето за мълчаливо съгласие. М. бил поканен с други хора от страната и чужбина да участва на

тържеството по случай юбилея, организирано под патронажа на министъра на отбраната. Поради здравословни проблеми, М. не присъствал на тържеството, където книгата се връчила на гостите. А. колектив, за да спази историческата истина, наред с други документи, вмъкнал две публични факсимилета на Решение №1/03.07.1991 г. за първоначалната регистрация на клуба в РЮЛНЦ при СГС и Решение №2/08.05.1198 г., когато клубът прерастнал в НД „Традиция”. Всичко това следвало само да радва г-н М., който доброволно напуснал дружеството, след като не бил преизбран за 4-ти мандат като председател. Отделно от това, ЗЗЛД бил приложим само когато се обработвали лични данни, предназначени да бъдат част от регистър /чл.1, ал.3, т.1 и т.2/. Публикуваните в книгата решения на СГС съдържали само ЕГН на Г.М. и по никакъв начин не нарушавали неговите права на личен живот /чл.4, ал.2 от закона/. И двете решения били постановени много преди влизането в сила на ЗЗЛД и били предоставени от СГС, защото било преценено, че задачата която се изпълнява от авторския колектив във връзка с 20-годишнината на сдружението е в обществен интерес /чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗЛД/. Регистрите на ЮЛНЦ при СГС били публични и след писмена молба, всеки можел да получи достъп до тях. В този смисъл, ЮЛ с нестопанска цел и техните председатели били публични субекти и публикуването на техните данни не нарушавало по никакъв начин правото на личен живот. В жалбата се твърди още, че факсимилетата на посочените документи били използвани единствено за исторически и научни цели, без да надхвърлят тези цели, поради което обработването на лични данни било допустимо на основание чл.2, ал.2, т.2 и т.3 от ЗЗЛД, а освен това попадали в един и същ разряд с тези съхранявани в Националния архивен фонд, за който ЗЗЛД не се прилагал-чл.1, ал.9 от ЗЗЛД. Отделно от това, информацията се разпространявала само между членовете на дружеството, което било допустимо-чл.5, ал.2, т.4, б.”а” от ЗЗЛД, като публикуването било извършено за целите на литературното и художествено изразяване-чл.5, ал.2, т.7 от ЗЗЛД; Неправилно КЗЛД определила РЮЛНЦ при СГС като „публичен, но не общодостъпен”, тъй като това били думи, които са синоними.

В о.с.з. пред АС-София град, сдружението се представлява от председателя К. и адв.П., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като оспореното решение бъде отменено изцяло, а при условията на евентуалност- изменено, като наложената имуществена санкция бъде намалена до установения в закона минимум от 500 лева.

Ответникът-КЗЛД се представлява от юрисконсулт Ч., която оспорва жалбата и мило за отхвърлянето ѝ по съображения, изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна-Г. М. М. се явява лично и оспорва жалбата, като излага, че изданието е разпространявано не само между членове на сдружението, но и на делегати на конференции, на различни мероприятия, вкл. и в чужбина, поради което и част от съдържанието му било на английски език. Неговото опасение било, че личните му данни могат да бъдат употребени не само от хора в страната, но и от хора от чужбина.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспореното решение.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание

чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Комисията за защита на личните данни е била сезирана с жалба рег. № 6105/19.12.2011 г. от Г. М. М.. В нея е било посочено, че по случай 20 години от създаването си, сдружение „Национално дружество „Традиция“ е организирано отпечатване на книга-албум, която е раздадена на гостите, присъствали на тържеството, проведено на 20.10.2011 г. На стр. 15 и на стр. 18 от книгата били публикувани копия на Решение от 03.07.1991 г. и Решение от 08.05.1998 г. на Софийски градски съд - фирмено отделение, съдържащи неговия единен граждански номер, което нарушавало правата му по ЗЗЛД.

Комисията е приела жалбата за допустима, като съобразена с изискванията на КЗЛД и Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, съдържаща необходимите нормативно определени реквизити, подадена при наличието на правен интерес, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и в обхвата на компетентността на комисията.

Сдружение „Национално Дружество Традиция“ е юридическо лице, неправителствена организация, което притежава качеството администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД. При извършена служебна проверка в Регистъра на администраторите на лични данни и на водените от тях регистри, поддържан от КЗЛД, било установено, че на сдружението е издадено Удостоверение № 13584, като е заявен е един регистър "Членове на сдружението".

В заседание, проведено на 04.07.2012 г. /Протокол № 27-л.50-52/, КЗЛД е насрочила жалбата за разглеждане по същество на 18.07.2012 г. Като страни в административното производство са конституирани: жалбоподател Г. М. и ответник-сдружение „НД „Традиция“.

За изясняване на обстоятелства по жалбата с писмо, изх. № 6105/11/13.02.3012 г. на Председателя на КЗЛД, от [фирма] на основание чл. 36 от АПК било изискано становище. С електронно писмо с вх. № 995/21.02.2012 г., [фирма] уведомила Комисията, че фирмата не притежава авторски права на издадената от НД „Традиция“ книга-албум и не носи отговорност за съдържанието ѝ. Фирмата не е участвала в авторския колектив, нито в предпечатната подготовка, както и в отпечатването ѝ.

След уведомяването му за началото на административното производство и в упражняване на предоставената му възможност, НД „Традиция“ е изразило писмено становище, в което е изложило, че г-н М. от 2010 г. е информиран за намерението на сдружението да издаде книга по случай годишнината. За целта му били изискани документите за регистрация на сдружението и снимки за дейността, но поради отказа му, с молба от 12.08.2012 г., УС обърнал към СГС. Посочено е още, че за да се спазва историческата истина, авторският колектив е вмъкнал решението на СГС за първоначалната регистрация на клуб „Традиция“ и решението на СГС от 08.05.1998 г., когато клубът е прераснал в „НД „Традиция“. Предвид това, изразило становище за неоснователност на жалбата, тъй като данните били използвани за исторически и научни цели и жалбоподателят не се е противопоставил на отпечатването на книгата.

Изразеното от Г. М. становище в развилото се административно производство пред КЗЛД е, че поради конфликт, възникнал между него и ръководството на НД „Традиция“ не е контактувал по никакъв повод с членовете на сдружението и не е знаел за отпечатването на книгата. Не бил уведомяван под никаква форма за решенията на Управителния съвет и не е давал своето съгласие, тъй като е бил изключен от НД

„Традиция“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена срещу акт който може да бъде оспорен по съдебен ред, от надлежна страна /чл.147, ал.1 от АПК, вр.чл.38, ал.6 от ЗЗЛД/ и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-КЗЛД, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите реквизити по ал.2- наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

Спазени са административнопроизводствените правила, на страните е дадена възможност за представяне на становища и доказателства и след анализ на събраните допустими, относими и необходими доказателства, фактическата обстановка е правилно установена от ответната комисиия.

Разпоредбата на чл. 2 от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение, името и единния граждански номер на физическите лица са лични данни. Съгласно легалното определение на § 1, т.1 от ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбинирание, блокиране, заличаване или унищожаване.

Следователно, като е като е предоставил за публикуване в книга-албум „20 ГОДИНИ НАЦИОНАЛНО ДРУЖЕСТВО „ТРАДИЦИЯ“, изд.”М.-А.Н.”, С.-2011 г. личните данни- име и ЕГН на Г. М., съдържащи се в Решение № 1/03.07.1991 г. и Решение № 2/08.05.1998 г. на СГС и разпространил книгата /в съответствие с твърденията в жалбата-не само между членове на сдружението, но и на гости на тържеството-юбилей/, жалбоподателят е осъществил обработване на лични данни по смисъла на закона. Ирелевантно, е какъв е достъпа до регистъра на ФО на СГС /ограничен или общодостъпен/, тъй като обработването на лични данни в случая е осъществено не чрез събиране на лични данни от този регистър, а чрез тяхното разпространение.

В чл.2, ал.2 от ЗЗЛД са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В разпоредбата на чл. 4 ЗЗЛД са посочени условията, при които е допустимо обработването на лични данни. В конкретния случай обработването, изразяващо се в разпространението на личните данни /име и ЕГН/: Не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; Физическото лице, за което се отнасят данните, не е дало изрично своето съгласие. Обрато на доводите на жалбоподателя, мълчанието е

липса на воля и не е равнозначно на съгласие при липса на правна норма, която да фингира неговото наличие; Обработването не е било необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; Обработването не е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; Обработването не е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес. Дори и да е налице обществен интерес във връзка с дейността на сдружението, този обществен интерес по никакъв начин не е свързан с ЕГН на бившия председател на УС на сдружението; Противно на защитната теза на жалбоподателя в съдебното производство, публикуването им в книга-албум/годишник/ и разпространението им /чрез предоставяне на книгата на извън членовете на сдружението/, не е за целите на журналистическата дейност, литературното или художественото изразяване /чл.4, ал.2 от ЗЗЛД/. Ето защо обработването на личните данни на Г. М. М., осъществено от жалбоподателя, не почива на никакво правно основание и съставлява нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД-жалбоподателят като администратор на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от неправилен достъп и разпространение /В случая не ги е заличил преди предоставянето на Решение № 1/03.07.1991 г. и Решение № 2/08.05.1998 г. на СГС за публикуване в книгата-годишник и нейното разпространение/. Неотносимо е твърдението на жалбоподателя, дали Г. М. е публична личност, тъй като това е факт, който не рефлектира върху задължението на администратора на лични данни да спазва изискванията на ЗЗЛД.

За установеното по несъмнен начин по жалба на засегнатото лице Г. М. нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД е наложено предвиденото в санкционната разпоредба на чл.42, ал.9 от ЗЗЛД административно наказание за субекти на нарушението-ЮЛ -„имуществена санкция”, която е индивидуализирана близо до средния установен от закона размер /500 лева-5000 лева/- 2300 лева, в случая. Определянето на размера на наказанието е мотивирано с характера и степента на нарушението и обществените отношения, които засяга. Като конкретно отегчаващо отговорността обстоятелство е посочено това, че в случая са нарушени правата на повече от едно физическо лице, доколкото в публикуваното Решение № 2/08.05.1998 г. на СГС се съдържат имената и ЕГН на още 8 -членове на УС, а като смекчаващо-че налаганото наказание по ЗЗЛД е първо за сдружение „Национално Дружество Традиция”.

АССГ, II о., 23-ти състав не споделя съображенията на КЗЛД, за индивидуализиране на наказанието близо до средния установен от закона размер.

Оценъчен критерий при преценката за наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства са тези факти и обстоятелства, които са свързани със самото извършване на нарушението, въведено с жалбата на засегнатото лице до КЗЛД, като предмет на производството; начина и действията, които съпътстват неговото извършване, а не такива извън неговия обхват. В тази връзка, според съда в този съдебен състав, е недопустимо да се смесват приложимите производства, доколкото административнонаказателната отговорност за извършено нарушение на ЗЗЛД се реализира с оспореното пред съда решение по реда на положителния административен процес- по жалба на конкретно физическо лице, а жалби от останалите осем лица не са били подадени. Ако е считала, че е налице извършено

нарушение и по отношение на тях, КЗЛД е могла да се самосезира, но тогава производството следва да се развие изцяло по ЗАНН /чл.42, ал.4, вр. чл. 11 от ЗЗЛД/, като административнонаказателната компетентност е на председателя на КЗЛД като едноличен орган чрез издаване на НП, а не на КЗЛД като колективен орган чрез издаване на административен акт-решение по чл.38, ал.2 по реда на положителния административен процес-ЗЗЛД и АПК.

Предвид това, както и при съобразяване: че случаят касае жалба, подадена само от едно лице; При съобразяване с мотивите и подбудите на лицата /членовете на УС/, формиращи и изразяващи волята на сдружението-ЮЛ-да се предадат максимално достоверно фактите, свързани с възникването и развитието на сдружението, съдържащи се решенията за регистрация и за вписани промени по партидата му в регистъра СНЦ към СГС; Липсата на данни за настъпили несъставомерни обществено опасни последици, доколкото нарушението е формално /на просто извършване/; Липсата на установени с влезли в сила НП на председателя на КЗЛД или решения на КЗЛД нарушения от друг вид на ЗЗЛД /при нарушение от същия вид, би било налице повторност-чл.42а от ЗЗЛД, обуславяща наличието на квалифициран по-тежко наказуем състав на нарушение/, мотивират съда да приеме, че целта на закона може да бъде постигната чрез индивидуализиране на наказанието в минималния му установен в санкционната норма размер-500 лева, поради което жалбата в тази ѝ част е основателна.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено съразмерно на неоснователната част на жалбата, като му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 75 лева.

Съразмерно на основателната част на жалбата, на разноски, в доказани им общ размер-10 лева- заплатена държавна такса, има право и жалбоподателят, но такива не следва да му се присъдят поради липса на искане за това.

От заинтересованата страна Г. М., разноски не са поискани и не са доказани.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, предл.4-то и чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, вр.чл.38, ал.6 от ЗЗЛД и чл.78, ал.1 и ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ, по жалба на сдружение „Национално дружество „Традиция“, Решение №6105/17.09.2012 г. на Комисията за защита на личните данни, **В ЧАСТТА** относно наложеното, на основание чл.42, ал.9 от ЗЗЛД за извършено нарушение на чл.23, ал.1 от същия закон, на жалбоподателя административно наказание „имуществена санкция“, **КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА МУ** от 2 300 /две хиляди и триста/лева **НА 500 /ПЕТСТОТИН/ ЛЕВА.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на сдружение „Национално дружество „Традиция“ срещу Решение №6105/17.09.2012 г. на Комисията за защита на личните данни, **В ОСТАНАЛАТА Й ЧАСТ.**

ОСЪЖДА „Национално дружество „Традиция“, БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище

и адрес на управление: [населено място] - 1784,[жк], [жилищен адрес] представлявано от А. А. К. да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 75 /седемдесет и пет/ лева разноси за първоинстанционното съдебното производство, съразмерно на уважената част на жалбата.

Решението е постановено с участието на заинтересованата страна Г. М. М..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: